

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 109
(octubre de 2021)

"Se cierra un periodo, se abre uno nuevo..."

Dossier:

Transición ecológica y economía «verde»...

Un contra cent deu

“Al meu parer, val més quedar-se sol, com Liebknecht. Un contra cent deu!”

(Lenin, citat per León Trotski a la seva Història de la Revolució Russa, capítol 13)

Aquests dies, en què es parla de la disciplina de vot dels parlamentaris, es compleix el 150è aniversari del naixement del militant obrer alemany Karl Liebknecht, que, en plena guerra imperialista, es va distingir per votar en solitari, desafiant la disciplina del partit socialdemòcrata d'Alemanya, contra el pressupost de guerra, el 2 de desembre de 1914. Votant a favor de la guerra, el SPD va traïr les decisions del Congrés de la II internacional, que havia resolt una campanya contra la guerra, i organitzar la mobilització si aquesta es declarava. Aquesta traïció, i la de la majoria dels partits socialistes europeus, va crear immediatament un enorme desconcert entre les masses.

Al maig de 1915, Liebknecht és l'autor del document de Spartacus, encapçalat pel títol *L'enemic principal és a casa!*, distribuït il·legalment, en què amplia el seu rebuig de la guerra imperialista al Reichstag:

“El principal enemic del poble alemany és a Alemanya: l'imperialisme alemany, el partit alemany de la guerra, la diplomàcia secreta alemana. El poble alemany ha de combatre aquest enemic intern en una lluita política, cooperant amb el proletariat d'altres països la lluita dels quals és en contra dels seus propis imperialistes (...) L'enemic principal és al propi país!”

(Vegeu el text complet a

<https://www.marxists.org/espanol/liebkecht/1915/mayo/00001.htm>)

“L'enemic principal és a casa”

Alguns extractes:

“Les masses dels països en guerra han començat a alliberar-se de les teranyines oficials de mentides. El poble alemany també ha adquirit una percepció de les causes i els objectius de la guerra mundial, sobre qui és directament responsable del seu esclat. Els bojos desvarius sobre les “sagrades armes” de la guerra han perdut cada cop més el seu ímpetu, l'entusiasme per la guerra s'ha debilitat, el desig d'una pau ràpida ha crescut poderosament per tot arreu... fins i tot a l'exèrcit!”

“Estan apostant a la fragilitat de memòria

del poble alemany, desafiant la seva condescendència, que ha estat posada a prova massa vegades. Si aquest pla té èxit, el balanç de deu mesos de sagnant experiència serà en va, i el proletariat internacional serà una vegada més desarmat i descartat completament com a factor polític independent.

Aquest pla ha de ser destruït, i ho serà sempre que la porció del proletariat alemany que ha estat fidel al socialisme internacional segueixi sent conscient i mereixedora de la seva missió històrica en aquests temps monstruosos.

Els enemics del poble estan comptant amb l'oblit de les masses... nosaltres combatem això amb el recurs següent:

Esbrineu-ho tot, no us oblideu de res!

No perdonin res!”

“Però la regla “Esbrineu i no oblideu” s'aplica més que res a l'heroica lluita contra la guerra que van lliurar i encara lliuren els camarades italians (...) Les nostres més entusiastes felicitacions per la seva lluita. Que el vostre esperit sigui el nostre exemple! Tant de bo aquest fos l'exemple de la Internacional!”

“La lluita de classes del proletariat internacional contra el genocidi imperialista internacional és el mandat socialista de l'hora.

L'enemic principal de cadascun dels pobles és al seu propi país!

L'enemic principal del poble alemany és a Alemanya. L'imperialisme alemany, el partit alemany de la guerra, la diplomàcia secreta alemana. Aquest enemic que és a casa ha de ser combatut pel poble alemany en una lluita política, cooperant amb el proletariat dels altres països la lluita dels quals és en contra dels seus propis imperialistes”.

“Per quant de temps els tafurs imperialistes abusaran de la paciència dels pobles? Prou carnisseria, és més que suficient! A baix els instigadors de la guerra, d'aquí i de l'estranger!

Que acabi el genocidi!

Proletaris de tots els països, seguiu l'exemple heroic dels vostres germans italians! uniu-vos a la lluita de classes internacional contra la conspiració de la diplomàcia secreta, contra l'imperialisme, contra la guerra, per la pau, en l'esperit del socialisme!

L'enemic principal és a casa!”

El 18 de gener de 1919, tot just tres dies després de l'assassinat de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg pels “cossos francs”, paramilitars organitzats pel govern presidit pel membre del SPD Friedrich Ebert, León Trotski publicava l'article “Karl Liebknecht-Rosa

Luxemburg”.

(text complet a

<https://www.marxists.org/espanol/trotsky/1910s/19190118.htm>). Extractem alguns paràgrafs:

Trotski: “L'indestructible Karl Liebknecht”

“Des de les primeres setmanes d'aquesta guerra, quan el militarisme alemany celebrava les primeres victòries, les primeres orgies sagnants, (...) quan la socialdemocràcia alemanya, amb Scheidemann i Ebert al capdavant, s'agenollava davant el militarisme i l'imperialisme alemany que semblaven poder sotmetre tothom (...), enmig d'aquests dies ombrívols i tràgics una sola veu es va aixecar a Alemanya per protestar i maleir: la de Karl Liebknecht. I la seva veu va ressonar a tot el món”

Karl Liebknecht encarnava el tipus del revolucionari indestructible en el sentit més ampli del terme (...) la seva voluntat de revolucionari, d'un temple excepcional, el feia capaç de combatre fins a la mort pels principis que professava. I ho va demostrar elevat les seves protestes contra els representants de la burgesia i els traïdors socialdemòcrates del Reichstag alemany, l'atmosfera del qual estava saturada pels miasmes del xovinisme i el militarisme triomfants. Ho va demostrar aixecant a Berlín, a la plaça de Postdam, l'estendard de la rebel·lió contra els Hohenzollern i el militarisme burgès.

Va ser detingut. Però ni la presó, ni els treballs forçats van aconseguir fer fallida la seva voluntat i, alliberat per la revolució del novembre, Liebknecht es va posar al capdavant dels elements més valerosos de la classe obrera alemanya”.

“Pèrdua irreparable, traïció sense comparació! Els caps del partit comunista alemany ja no són entre nosaltres. Hem perdut els nostres millors companys, i els seus assassins segueixen formant part del partit socialdemòcrata que gosa remuntar la seva genealogia fins a Karl Marx! (...) El mateix partit que va traïr els interessos de la classe obrera des del principi de la guerra, que va recolzar el militarisme alemany, que va encoratjar la destrucció de Bèlgica i la invasió de les províncies septentrionals franceses, el partit els caps del qual ens van deixar en mans dels nostres enemics els militaristes alemanys quan van tenir lloc les converses de pau de Brest-Litovsk, aquest mateix partit i els seus caps (Scheidemann i Ebert)

s'autodenominen encara marxistes alhora que organitzen les bandes negres que han assassinat Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg !"

La lluita no ha fet més que començar

"Scheidemann i Ebert han sufocat, de moment, el moviment espartaquista (comunistes alemanys). Han assassinat dos dels millors caps d'aquest moviment i potser encara festegen l'hora de la victòria. Però aquest triomf és il·lusori, ja que de fet encara no ha tingut lloc cap acció decisiva. El proletariat alemany encara no s'ha revoltat per conquerir el poder polític".

"Els trets que ha rebut Karl Liebknecht per l'esquena, no ho dubteu, han ressonat amb força per tota Alemanya. I el rumor ha hagut de sonar com una campana fúnebre per a les orelles dels Scheidemann i Ebert".

"A les vostres reunions i congressos heu triat sovint Karl Liebknecht com a president d'honor. Encara que absent, assistia a les vostres reunions i ocupava un lloc d'honor a la vostra taula (...) No només ha estat capaç de vessar la seva sang (potser no hagi estat aquest el tret principal del seu caràcter), va gosar aixecar la veu a mig de la fúria dels nostres enemics, en una atmosfera saturada dels miasmes del xovinisme, quan tota la societat alemanya guardava silenci i el militarisme campava pels seus respectes. Ell es va atrevir a aixecar la veu i dir: 'Kàiser, generals, capitalistes i vosaltres (Scheidemann) que estranguleu a Bèlgica, que devasteu el nord de França i voleu dominar el

món sencer) jo us menyspreu, us odio, us declaro la guerra, una guerra que estic disposat portar fins al final".

"Per nosaltres Liebknecht no és només un líder alemany, igual que Rosa Luxemburg no és només una socialista polonesa que es va posar al capdavant dels obrers alemanys... Tots dos són els nostres germans; hi estem units per lligams morals indissolubles.

Camarades! Mai repetirem això massa perquè Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg estaven estretament units al proletariat revolucionari rus.

L'habitatge de Liebknecht a Berlín era el centre de reunió dels nostres emigrats.

Quan es tractava de protestar al parlament alemany, o a la premsa, contra els serveis que prestaven els imperialistes germànics a la revolució russa, ens dirigíem a Karl Liebknecht. Ell cridava a totes les portes i influïa sobre tots (fins i tot sobre Scheidemann i Ebert) per determinar-los a reaccionar contra els crims de l'imperialisme.

Rosa Luxemburg va liderar el partit socialdemòcrata polonès que juntament amb el partit socialista formen avui el partit comunista".

"El 1905, Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg van prendre part en tots els esdeveniments de la revolució russa. Rosa Luxemburg va ser fins i tot arrestada per la seva condició de militant activa i posada sota vigilància després de la seva excarceració de la ciutatella de Varsòvia. Aleshores va passar

il·legalment (1906) a Petrograd i allà freqüentava els nostres cercles revolucionaris. Visitava els nostres detinguts a les presons i ens servia en el sentit més ampli del terme d'agent d'enllaç amb el món socialista de llavors".

"Hem compartit amb ella la més gran de les desgràcies que hagi conegut la classe obrera universal (la vergonyosa fallida de la II Internacional l'agost del 1914). I amb ella van aixecar la bandera de la III Internacional els millors d'entre nosaltres, i l'han sostingut amb orgull sense defallir ni un sol instant".

"Encara que a Alemanya no deixa d'estendre's l'onada de la reacció, no dubtem per un instant que l'octubre roig no estigui a prop. I ara, dirigint-nos a l'esperit dels dos grans difunts, podem dir: Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht, ja no esteu en aquest món, però seguïeu entre nosaltres; viurem i lluitarem animats per les vostres idees, sota l'influx de la vostra grandesa moral i jurem que si arriba la nostra hora morirem drets davant l'enemic, com vosaltres heu mort, Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht".

Karl Liebknecht continua sent un exemple per als militants que no se sotmeten a cap altra disciplina que la dels interessos i les reivindicacions de la seva classe. Que avui necessita, com el 1914, que les seves organitzacions responguin a aquest mandat, i més quan des del govern es demana fer pinya mentre s'assumeix col·lectivament la renúncia a les promeses electorals, i es fan orelles sordes a les reivindicacions del carrer .

Els nostres compromisos . . .

Tots som Cadiz!!

Campaña de extensión y suscripciones a esta *Carta Semanal*

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeras y compañeros a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la *Carta Semanal*. Pedimos un apoyo de **5 EUROS** al año o lo estimes oportuno.

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

- Para recibir la Carta envía un correo electrónico a: info@posicuarta.org
- Puedes contactar desde: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56
<http://www.posicuarta.org>
Búscanos en Twitter: @posicuarta